

РЕШЕНИЕ

№ 4441

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4898** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ във връзка с чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при отдел „Специализирани полицейски сили“ /ОСПС/ при Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/ срещу Решение от 10.03.2021 г. по дело № 12144/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 96-и състав. С решението се отменя ЗАПОВЕД рег. № 229зз-1621/02.09.2020 г., издадена от полицейски орган при ОСПС при СДВР, с която е задържано лицето Д. Т. П..

В касационната жалбата са изложени съображения за неправилност на съдебния акт, постановен в противоречие с материалния закон. Не било налице нарушение на разпоредбата на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР, тъй като е посочено като правно основание за задържането престъпление по чл. 325 НК. Образувани са досъдебно производство и прокурорска преписка, връчено му е постановление за привличане на обвиняем. Лицето е наясно защо е задържано, като не му е ограничено правото на защита. Не била съобразена практиката по прилагане на чл. 5, § 2 от Конвенцията за защита на правата на човека. Спазена била разпоредбата на чл. 74, ал. 6 ЗМВР, в която не съществувало изискване за връчване на докладната записка на задържаното лице. Заедно с П. били задържани и други лица, индивидуализирани с

три имена и ЕГН, като поведението на четиримата било идентично – хвърляне на предмети по полицаите, ритане и блъскане по щитовете им. Обстоятелството, че лицето е отказало да подпише заповедта за задържане, не рефлектира върху възможността му да я оспори. Мотивира се твърдение, че отмяната на акта, при наличие на данни за извършването на противообществени прояви, би увеличило чувството за безнаказаност на извършителите им и би нанесло вреда върху авторитета на полицията и държавните институции като цяло. Моли решението да бъде отменено, а заповедта - потвърдена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на ответника.

Ответникът – редовно призован, във възражение от 21.06.2021г. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноска по списък.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

С процесната заповед на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 325 НК касационният жалбоподател е задържан за срок до 24 часа на 02.09.2020 г. в 23:45 часа. Видно от отбелязването в същата заповед, задържаният е освободен на 03.09.2020 г. в 14:00 часа. Приложени са към делото са: декларация от задържаното лице, протокол за обиск на лице, копие на книгата за задържаните лица, съдебно медицинско удостоверение, медицинска документация, прокурорска преписка № 32858/2020 г. на СРП и материалите по ДП № 1531/2020 г. по описа на 05 РУ СДВР. Изслушани са свидетелските показания на А. Г. Г., Г. Г. Капитански, В. Б. О. и Б. К. А. и обясненията на Л. П. Г.. Не са изслушани показанията на св. П. Т., които съдят не е възприел лично, а само от досъдебното производство. Въпреки това е кредитирал показанията на св. О. само защото същите съвпадат с тези на Т., а не е кредитирал показанията на другите участници в групата, които са в явно противоречие с тези на свидетелите О. и Т.. Въз основа на последните районният съд е приел, че на 02.09.2020 г. около 22:30 – 23:00 ч. при провеждане на обществено масово мероприятие „протест“ и обезпечаване на обществения ред в [населено място] на кръстовището на [улица]и [улица]служители на МВР са задържали лица, които са хвърляли различни предмети – павета, стъклени бутилки, пиротехнически изделия, и са блъскали и ритали полицейските щитове, като конкретното лице Д. Т. П. е хвърлило паве срещу Л. Г.. П. е бил повален на земята, използвана е физическа сила при поставяне на белезниците му, след което е откаран в 05 РУ СДВР за изясняване на случая. Въпреки че задържането на лицето е обосновано първоначално от данни за извършването на престъпление – чл. 325 НК, впоследствие е образувано досъдебно производство по чл. 207, ал. 1 НПК за престъпление по чл. 131, ал. 2, предл. 4, т. 3 във връзка с чл. 130, ал. 1 НК – причиняване на лека телесна повреда. И за двете

противоправни прояви на П. СРС е приел, че са събрани достатъчно доказателства, но поради формални нарушения, изразяващи се в липса на фактически основания в процесната заповед, я е отменил.

Настоящата касационна инстанция съобразява, че чл. 72 от ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат в специални помещения за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1 - 7 от ЗМВР включително. Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа, представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на нормата е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без дори да е необходимо да се уточнява характера на престъплението. Тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление. За прилагането на тази ПАМ не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката“. В този смисъл е и утвърдилата се практика по прилагане на чл. 5, § 1, б. „с“ ЕКПЧОС. Обсъдените по делото доказателства не обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно - наличие на „данни“, че именно задържаното лице е извършило престъпление. В случая към момента на задържането са били налице данни за извършването на престъпление по чл. 325, ал.1 НК от група лица. В нарушение на чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, заповедта за задържане обаче не съдържа никакви фактически основания, относими към конкретното поведение на задържаното лице. Задължителното посочване на фактическите основания в самия акт, наред с правните основания, предписва и субсидиарно приложимата съгласно чл.2, ал.1 АПК обща разпоредба на чл.59, ал.2, т.5 АПК, чрез която се изпълнява предписанието на чл.59, ал.1, вр.ал.2, т.4 АПК всеки административен акт, издаден в писмена форма, да е мотивиран. Тази национална уредба е синхронизирана с член 5, § 2 ЕКПЧ, който постановява, че на всяко арестувано лице трябва незабавно да бъдат съобщени на разбираем език основанията за арестуването му.

Обжалваната заповед не отговаря на цитираните изисквания по чл.74, ал.1, т.2, ЗМВР и член 5, § 2 ЕКПЧ, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧП срещу произволното негово ограничаване. Изложените в нея правни основания – чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР и чл.325 от НК, не освобождава административният орган от задължението да посочи и фактическите основания на задържането, както е посочено в бланката на заповедта. Т.е. от значение е какви конкретни действия е извършил, които органът е възприел като хулигански прояви. Фактически мотиви не се съдържат и в административната преписка по издаване на оспорената заповед, като в докладната записка за събитието не е конкретизирано в какво се изразява участието на задържаното лице в групата, която е влязла в контакт с кордона. По принцип не всеки такъв контакт може да представлява хулиганска проява, поради което е важно да се посочи личното

поведение на задържаните лица поотделно. Заповедта не препраща към материалите в досъдебно производство № 1531/2020г . по описа на 05 РУ на СДВР, пр.пр. № 32858/2020г. по описа на СРП, следователно то не е асоциирано към мотивите на органа издал заповедта. Предвид изложеното липсата на основания за постановеното със заповедта задържане не могат да се считат съобщени на задържаното лице с връчването ѝ по реда на чл.74, ал.6 ЗМВР. Същият не може да разбере защо е задържан, без което не би могъл ефективно да оспори законността на това задържане по съдебен ред. След като необходимата фактическа информация не се съдържа в заповедта за задържане, същата не може да се формулира, предявява и доказва в хода на съдебното производство пред въззивния съд. В този смисъл дори свидетелските показания да не бяха противоречиви и да установяваха по категоричен начин участието на задържаното лице в хулиганска проява, то същите пак не могат да послужат за изясняване на фактите по случая като дадени пост фактум. Процесната заповед не подлежи на последващо саниране както правилно като краен резултат е приел и въззивния съд.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че не са налице касационните основания по чл. 209, т. 3 АПК, обуславящи отмяна на съдебния акт поради неговата неправилност /чл. 221, ал. 2 АПК/. Решението на СРС е поставено в съответствие с материалния закон и неговата цел, доколкото е налице незаконосъобразност на оспорената пред него заповед по смисъла на чл. 146 АПК.

С оглед изхода от спора, на ответника се дължат разноски реално заплатено по банков път адвокатско възнаграждение за осъщественото по настоящото дело процесуално представителство в размер на 500лв. съгласно договор за правна защита на л.20 и платежно нареждане на л. 25. Основателно е възражението на касатора за неговата прекомерност, тъй като пред настоящата инстанция делото е разгледано в едно съдебно заседание при ниска фактическа сложност с оглед характера на касационното производство, в което не се събират нови доказателства. Поради това възнаграждението следва да бъде намалено до минимума от 400лв., посочен в чл. 8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение от 10.03.2021 г. по дело № 12144/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-и състав.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Т. П. адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева за настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

